

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 14Er/1304/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312221112
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniel Koneracký
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2021:4312221112.7

Uznesenie

Okresný súd Levice v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti povinnému: D. R., T. XX.XX.XXXX, H. I.Ž. XX, C. M., o vymoženie 17.319,36 eur s príslušenstvom a trov exekúcie, takto

rozhodol:

- I. Súd exekúciu **z a s t a v u j e** .
- II. Súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému, PhD., Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava, súd náhradu trov exekúcie nepriznáva .
- III. Súd priznáva oprávnenému nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti povinnému v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

odôvodnenie:

1. Dňa 12.12.2012 vydal súd poverenie, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava, vykonaním exekúcie. Exekúcia je vedená na podklade exekučného titulu, ktorým je zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V č. k. 3Zm 595/2008-16 zo dňa 27.02.2009.

2. Súdnym exekútorom dňa 01.02.2016 doručil súdu doplnenie návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v zmysle § 39 ods. 4 Exekučného poriadku (doručený súdnemu exekútorovi dňa 20.01.2016). V podaní uviedol, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 01.04.2011 uzavretej medzi postupcom - Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, a oprávneným bola pohľadávka voči povinnému postúpená na oprávneného. Ďalej oprávnený uviedol, že postupca a povinný uzatvorili zmluvu Č.. XXXXXXXXXXXX, ktorej predmet je bližšie špecifikovaný v samotnej zmluve. Nakoľko povinný si nespĺnil povinnosti vyplývajúce z uvedenej zmluvy, postupca vyplnil zmenkovú sumu na základe Dohody o vyplnení zmenky. Prílohou podania oprávneného bola Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uzavretá medzi pôvodným oprávneným (postupcom) a povinným dňa 01.12.2006.

3. Na základe uvedeného, keďže v konaní sa vymáha pohľadávka oprávneného na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, tunajší súd požiadal Okresný súd Bratislava V o zapožičanie spisu sp. zn. 3Zm 595/2008.

4. Následne tunajší súd uznesením zo dňa 28.11.2017 exekúciu zastavil a to z dôvodu, že zákonodarca stanovil oprávnenému povinnosť v prípade, ak sa vedie exekučné konanie proti fyzickej osobe na

podklade rozhodnutia ktorým sa priznal nárok zo zmenky preukázať, že nejde o nárok ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou alebo v prípade, ak sa jedná o nárok zo zmenky, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou preukázať, že v konaní v ktorom bolo vydané rozhodnutie ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie bolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. Z ust. § 243f ods. 4 Exekučného poriadku vyplýva, že dôvody na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m) sa prezumujú (predpokladajú), ak sa nepreukáže opak. Dôkazné bremeno preukázať neexistenciu dôvodov na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku má oprávnený. Z podania oprávneného - Doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie a z pripojených listinných dôkazov k tomuto podaniu nevyplýva, že by zmenkový súd skúmal, či sa v danom prípade jedná o spotrebiteľský vzťah medzi oprávneným a povinným ako ani skutočnosť, či zmenkový súd prihliadal na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. Súd má preto za to, že oprávnený neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že nie sú dané dôvody na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Z pripojeného spisu zmenkového súdu vyplýva, že zmenkový súd sa nezaoberal obsahom spotrebiteľskej zmluvy, v súvislosti s ktorou vznikol vymáhaný nárok. Spotrebiteľskú zmluvu nemal pri rozhodovaní ani k dispozícii, rozhodoval výlučne na podklade tvrdení pôvodného oprávneného a na podklade predloženého originálu zmenky. Keďže zmenkový súd vôbec neskúmal spotrebiteľskú zmluvu, plnenie z ktorej bolo zabezpečené predloženou zmenkou, je nepochybné, že nebolo v základnom konaní prihliadnuté na prípadné neprijateľné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, prípadne na rozpor s dobrými mravmi alebo zákonom.

5. Proti takémuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený, pričom poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil a to z dôvodu, že nesprávne aplikoval ustanovenie § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku nakoľko zmenkový súd sa nezaoberal spotrebiteľskou zmluvou uzatvorenou medzi oprávneným a povinným, keďže zmenkový platobný rozkaz bol vydaný v čase, kedy takýto postup súdu žiadny právny predpis nariaďoval, ale práve naopak umožňoval vydanie riadneho a najmä rovnocenného exekučného titulu bez potreby preukazovania kauzálnych predpokladov. Prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo stanoviska NS SR č. 93 zo dňa 20.10.2015 s tým, že nerešpektoval princíp právnej istoty a zákaz retroaktivity. Z uvedených dôvodov tak došlo k neoprávnenému zásahu do základného práva oprávneného na súdnu ochranu ako aj porušeniu princípov právnej istoty, čím je oprávnenému znemožnené efektívne uspokojenie jeho pohľadávky v exekučnom konaní, ktoré prebieha na podklade právom uznaného exekučného titulu. Povinný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

6. Odvolací súd uznesením zo dňa 08.07.2019 vyššie uvedené rozhodnutie prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Oboer/1/2017, v ktorom riešil právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a ktorá má vplyv aj na vec prejednávanú v tomto konaní. V uvedenom dovolacom konaní, bola riešená okrem iného ako otázka zásadného právneho významu aj otázka, ktorá spočívala v tom, či môže exekučný súd zastaviť exekúciu len na základe konštatovania, že súd, ktorý zmenkový platobný rozkaz vydal, neprihliadol na prípadné neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom, bez toho, aby sám mal za preukázané, že neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom v konkrétnom prípade skutočne existujú. Pokiaľ sa chce súd od takejto praxe odkloniť, je jeho zákonnou povinnosťou dôkladne vysvetliť, z akých dôvodov nebolo možné v prejednávanej veci akceptovať ustálenú súdnu prax. Odklon od ustálenej súdnej praxe pritom môže byť odôvodnený rozdielnosťou skutkového stavu, ale aj vývojom právneho názoru. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dospel k názoru, že vyriešenie právnej otázky uvedenej v bode 20. odôvodnenia je relevantné aj v intenciách prejednávanej veci, keďže prejednávaná vec je v relevantnej časti skutkovo i právne obdobná veci, ktorá bola predmetom uvedeného dovolacieho konania. Odvolací súd teda zistil, že v prejednávanej veci nastala typická situácia, riešená už v judikatúre súdov (a to v uvedenom dovolacom konaní - bod 20., ďalej v dovolacích konaniach, v ktorých NS SR rozhodol uznesením sp. zn. 3Oboer/5/2017 z 27.06.2017, sp. zn. 3Oboer/10/2017 z 24.08.2017) určitým spôsobom. Z uvedeného dôvodu, v súlade s čl. 2 ods. 1 a 2 základných princípov CSP a pri zistení, že v prejednávanej veci sa nevyskytujú žiadne také skutkové osobitosti prípadu, ktoré by odôvodňovali odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a súčasne nedošlo ani k prekonaniu

právneho názoru, ktorý sa ustálil v rozhodovacej praxi (čl. 2 ods. 3 základných 26CoE/94/2019 princípov CSP a contrario), odvolací súd zakladá svoj právny názor (popísaný v nasledujúcich bodoch) v prejednávanej veci na uvedenej ustálenej súdnej praxi. Zároveň súd poukázal na zákonom č. 438/2015 Z. z., ktorým s účinnosťou od 23.09.2015 boli novelizované viaceré zákony, vrátane zákona č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového, Občianskeho zákonníka, Občianskeho súdneho poriadku a Exekučného poriadku. Účelom uvedeného zákona bolo zvýšiť ochranu spotrebiteľa v súdnych konaniach pred všeobecnými súdmi. Týmto zákonom bola zavedená povinnosť súdu skúmať, či v rámci uplatneného nároku zo zmenky, táto nevznikla zo vzťahu so spotrebiteľom, a to v rámci základného konania, ako aj vo vykonávacom (exekučnom) konaní. Podľa vyššie citovanej právnej úpravy oprávnený, ktorý v exekučnom konaní vymáha nárok zo zmenky na základe vykonateľného exekučného titulu od povinného ako fyzickej osoby, bol po účinnosti novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákon č. 438/2015 Z. z. povinný do 30 dní doplniť návrh na vykonanie exekúcie o opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú jeho vlastného vzťahu (prípadne vzťahu právneho predchodcu) s povinným, ako aj priložiť dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú. Medzi tieto dôkazy možno zaradiť zmenku, zmluvu uzavretú medzi oprávneným (prípadne jeho právnym predchodcom) a povinným, jej prípadné prílohy a dohodu o vyplnení zmenky. Ak si oprávnený túto zákonnú povinnosť splnil, je povinnosťou exekučného súdu preskúmať, či je alebo nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku). Povinnosťou exekučného súdu je z oprávneným predloženého doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie preskúmať, či: a) vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, pričom existencia spotrebiteľského vzťahu musí vychádzať z právnej normy účinnej v čase vzniku tohto právneho vzťahu (v prejednávanej veci je preto skutočnosť, či ide o nárok vzniknutý v súvislosti so zabezpečením pohľadávky vzniknutej zo spotrebiteľskej zmluvy potrebné posúdiť podľa § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2007 v spojení s § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.06.2007, teda podľa právnych noriem, ktoré boli účinné ku dňu 01.12.2006, v ktorý bola uzavretá zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným) b) či spotrebiteľská zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, na ktoré súd v základnom konaní neprihliadal, alebo či súd v základnom konaní neprihliadal na zákonné obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky v spotrebiteľských vzťahoch, alebo či plnenie priznané zo zmenky je v rozpore s dobrými mravmi alebo so zákonom; uvedené skutočnosti je povinný skúmať exekučný súd vtedy, ak ich neskúmal súd už v základnom konaní. Preskúmvacia povinnosť exekučného súdu uvedená v predchádzajúcom bode vyplýva aj zo spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia NS SR a obchodnoprávneho kolégia NS SR z 20.10.2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2015 pod R 93/2015, ktoré je aplikovateľné nielen na základné konanie, ale aj na exekučné konanie. Na základe uvedeného dôvodu na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v spojení s § 243f ods. 4 Exekučného poriadku je daný, ak oprávnený v zákonom stanovenej lehote nedoplnil svoj návrh na vykonanie exekúcie, alebo síce návrh na vykonanie exekúcie doplnil, ale ide o nárok vzniknutý zo spotrebiteľskej zmluvy a súd v základnom konaní neprihliadol na exekučným súdom zistené neprijateľné zmluvné podmienky v neprospech spotrebiteľa, zákonné obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo rozpor so zákonom alebo dobrými mravmi. Exekučný súd zastaví exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v spojení s § 243f ods. 4 Exekučného poriadku, ak má jednotlivé dôvody pre zastavenie predpokladané právnou normou (predchádzajúci bod) preukázané. Tieto skutočnosti však musí exekučný súd skúmať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení na základe oprávneným predložených dokladov podľa ustanovenia § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v spojení s § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. V prejednávanej veci si oprávnený predložením zákonom vyžadovaných dokladov splnil dôkazné bremeno a úlohou exekučného súdu bolo na základe doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie posúdiť splnenie, resp. nesplnenie podmienok pre ďalšie vedenie exekúcie (bod 25. odôvodnenia) a následne rozhodnúť o zastavení exekúcie (§ 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku) alebo o pokračovaní exekúcie (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku). Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie ako exekučný súd na základe oprávneným predložených listinných dôkazov skúmal len (i) či vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, avšak neskúmal (ii) či spotrebiteľská zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, na ktoré súd v základnom konaní neprihliadal, alebo či súd v základnom konaní neprihliadol na zákonné obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky v spotrebiteľských vzťahoch, pričom takéto obmedzenie alebo neprípustnosť (ktorú zisťuje exekučný súd, keďže ju nezisťoval súd v základnom konaní) existovala, alebo či plnenie priznané zo zmenky je v rozpore s dobrými mravmi alebo zákonom (čo z rovnakých dôvodov zisťuje exekučný súd, keďže súd v

základnom konaní uvedenú skutočnosť nezisťoval), vec nesprávne právne posúdil z hľadiska existencie dôvodov na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v spojení s § 243f ods. 4 Exekučného poriadku. Podľa názoru odvolacieho súdu tak prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí nesprávne právne posúdil predmetnú exekučnú vec s tým, že súd prvej inštancie tiež nesprávnym procesným postupom znemožnil oprávnenému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Zároveň odvolací súd poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie vydal napadnuté uznesenie v čase, kedy už existovala vo vzťahu k právnym otázkam, zásadným pre rozhodnutie v prejednávanej veci, ustálená rozhodovacia prax najvyššej súdnej autority všeobecného súdnictva - NS SR, pričom súd prvej inštancie však na túto súdnu prax vo svojom rozhodnutí nijako nereflektoval, teda nepostupoval v súlade s ňou (ale zaujal v prejednávanej veci iný, diametrálne odlišný právny názor o výklade ustanovení § 57 ods. 1 písm. m/ v spojení s § 243f Exekučného poriadku) a ani toto svoje odlišné rozhodnutie nezaložil na žiadnych relevantných dôvodoch a argumentoch. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie preto v tomto smere vykazuje znaky svojvoľného odchylenia sa od ustálenej súdnej praxe čím došlo k porušeniu práva oprávneného na spravodlivé súdne konanie, ktorého súčasťou je aj právo na predvídateľné rozhodnutie. Z uvedených dôvodov tak v ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie ako exekučného súdu v naznačenom smere posúdiť nielen to, či zmluva uzavretá medzi oprávneným a povinným je spotrebiteľskou zmluvou, ale ak zistí, že zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, bude jeho povinnosťou posúdiť na základe vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu (body 24. až 28. odôvodnenia), či v prejednávanej veci je daný dôvod na rozhodnutie o pokračovaní v konaní alebo na rozhodnutie o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v spojení s § 243f ods. 4 Exekučného poriadku (t. j. súd prvej inštancie ako exekučný súd bude povinný, ak opätovne skonštatuje, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, posúdiť, či a/ zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, na ktoré neprihliadol súd v základnom konaní, b/ nebolo obmedzené alebo neprípustné použitie zmenky v danej veci, na ktoré neprihliadol súd v základnom konaní, c/ vymáhaný nárok nie je v rozpore s dobrými mravmi alebo so zákonom, na ktorý rozpor neprihliadol súd v základnom konaní).

7. Podľa § 243b ods. 1 Exekučného poriadku, exekučné konania začaté pred 1. novembrom 2013 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak.

8. Zákonom č. 438/2015 Z.z. z 15. decembra 2015, ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, bol novelizovaný aj Exekučný poriadok, keď do ustanovenia § 39 bol doplnený odsek 4, podľa ktorého je oprávnený povinný opísať v návrhu na vykonanie exekúcie rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným, ak navrhuje vykonať exekúciu na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou. Zároveň zákon ukladá oprávnenému povinnosť pripojiť k návrhu dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú. V zmysle prechodných ustanovení k tejto úprave sa uvedená povinnosť vzťahuje i na skôr začaté exekučné konania, v ktorých bol exekučným titulom priznaný nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, pričom oprávnený musí návrh doplniť v zmysle § 39 ods. 4 Exekučného poriadku do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona. Citovaný zákon nadobudol účinnosť dňa 23.12.2015.

9. Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

10. Podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na

1. neprijateľné zmluvné podmienky,
2. obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo
3. rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.

11. Podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

12. Podľa § 243f ods. 3 Exekučného poriadku, exekúcie podľa odseku 1 sa odo dňa účinnosti tohto zákona odkladajú.

13. Podľa § 243f ods. 4 Exekučného poriadku, ak sa v konaniach podľa odseku 1 nepreukáže opak, platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m).

14. Podľa § 243f ods. 6 Exekučného poriadku, ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie doplní v lehote podľa odseku 1, súd preskúma či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m), a ak exekúciu nezastaví, rozhodne o pokračovaní exekúcie.

15. Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 23.12.2015 do 31.03.2017, v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou oprávnený opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

16. Podľa Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (čl. 3 ods. 1) zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

17. Podľa § 39 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

18. Podľa § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

19. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 53 ods. 1, ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

21. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

22. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

23. Podľa § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka, od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté.

24. Podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

25. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

26. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, sa nemôžu odchýliť v neprospech spotrebiteľa od ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Taktiež nesmú obsahovať podľa § 53 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka obsahuje exemplifikatívny (príkladný), a teda neuzavretý výpočet neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách.

27. Súd sa oboznámil s doplneným návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom, s pripojeným spisom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3Zm/595/2008 ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil, že exekúciu je potrebné zastaviť.

28. Súd zistil, že postupca (ako veriteľ) - Prvá stavebná sporiteľňa a. s. a povinný (ako dlžník) uzatvorili dňa 01.12.2006 Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (ďalej aj len "zmluva"). Zmluva bola zabezpečená ručiteľským záväzkom ručiteľa: X. B., T.. XX.XX.XXXX, H.Í. XXX. Dlžník ako aj ručiteľ sú v predloženej zmluve označení ako fyzické osoby - nepodnikatelia (t. j. menom, priezviskom, rodným číslom, bydliskom). Z pripojeného zmenkového spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3Zm/595/2008 vyplýva, že povinný bol i v tomto konaní označený ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Zo Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 01.12.2006 súd zistil, že predmetom zmluvy je poskytnutie medziúveru pod č. XXXXXXXXXXXX vo výške 450 000 Sk (14.937,26 Eur), pričom po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok ako aj Všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení (ďalej len "Všeobecné podmienky") sa mimoriadny medziúver zmenil na stavebný úver pod číslom XXXXXXXXXXXX vo výške cca 270 000 Sk (8.962,36 Eur) s tým, že presná výška bude rozdielom cieľovej sumy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení.

29. Súd zo skutkových zistení dospel k záveru, že posudzovaný právny vzťah účastníkov konania založený Zmluvou o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, je od samého vzniku právnym vzťahom založený spotrebiteľskou zmluvou (na ktorý sa vzťahujú zároveň ustanovenia zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení a hoci zmluva o úvere je ako typová zmluva upravená v Obchodnom zákonníku). Zo zmluvy je zrejmé, že ju uzatvárala Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31 335 004 (veriteľ, postupca), ktorá je podnikateľom a podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka dodávateľom, teda osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, poskytovala služby v rámci svojej podnikateľskej činnosti. O tom svedčí aj výpis z Obchodného registra, kde je pri obchodnom mene veriteľa uvedený predmet podnikania (činnosti) prijímanie vkladov od stavebných sporiteľov, poskytovanie úverov stavebným sporiteľom / stavebný úver/ a ďalšie činnosti, ktoré ustanovuje zákon o stavebnom sporení v § 2 zákona o stavebnom sporení. Súdu je známe, že veriteľ uzatvára opakovane takéto formulárové zmluvy (adhézne zmluvy, o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane) s veľkým počtom zákazníkov a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Z uvedeného súd taktiež vyvodil, že pri účele uzatvorenia zmluvy s veriteľom bol dlžník spotrebiteľom, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, úver požadoval ako fyzická osoba, nepodnikateľ, na súkromné účely. Ochrana spotrebiteľa do vnútroštátneho práva bola premietnutá okrem zákona o ochrane spotrebiteľa aj do ustanovení § 53 ods. 3 a 4 zákonom č. 150/2004 Z. z.. Pri závere o spotrebiteľskom charaktere zmluvy a v rámci tohto právneho vzťahu uzavretej zmluvy súd vychádzal aj z dôvodovej správy k zákonu č. 150/2004 Z. z., podľa ktorej: "Spotrebiteľské zmluvy, ktoré možno nazvať aj typové či adhézne, sú zmluvy, ktoré o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávateľia s veľkým počtom zákazníkov s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ (oferent) zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv, a stanovuje aj podmienky jej realizácie. Návrh zmlúv býva veľmi často predtlačeneý na formulároch s tým, že fyzická osoba - spotrebiteľ nemá možnosť dosiahnuť zmenu v návrhu zmluvy, nemôže vyjednávať a môže tento návrh buď prijať alebo neprijať a zmluvu neuzavrieť." Súd vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže na uvedený právny vzťah je tiež potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Nepochybné zmluva uzavretá medzi veriteľom a dlžníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

30. Nakoľko súd predmetnú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú, preskúmal, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, a teda či rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky, vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. Ak sa v konaniach podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku nepreukáže opak, platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Exekučný poriadok bol zákonom č. 438/2015 Z.z. z 15. decembra 2015, ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré

zákony novelizovaný, a to takým spôsobom, že do ustanovenia § 39 bol doplnený odsek 4, podľa ktorého je oprávnený povinný opísať v návrhu na vykonanie exekúcie rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným, ak navrhuje vykonať exekúciu na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou. Zároveň zákon ukladá oprávnenému povinnosť pripojiť k návrhu dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú. Podľa prechodných ustanovení k tejto úprave sa uvedená povinnosť vzťahuje i na skôr začaté exekučné konania, v ktorých bol exekučným titulom priznaný nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, pričom oprávnený musí návrh doplniť v zmysle § 39 ods. 4 Exekučného poriadku do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona. Takýto právny predpis nadobudol účinnosť dňa 23.12.2015 a oprávnený doručil súdnemu exekútorovi dňa 20.1.2016 písomné podanie, ktorým si mal splniť svoju povinnosť v zmysle ustanovenia § 39 ods. 4 Exekučného poriadku s tým, že pripojil aj zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere. Následne súdny exekútor dňa 01.02.2016 postúpil doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. Podľa názoru súdu však vyššie uvedené podanie oprávneného, ktoré bolo doručené súdu až dňa 01.02.2016 nemožno považovať za doplnené včas a to z dôvodu, že zákon č. 438/2015 Z. z. bol schválený dňa 15.12.2015 a vyhlásený dňa 23.12.2015, pričom účinnosť nadobudol dňom vyhlásenia - 23.12.2015. Z uvedených dôvodov tak oprávnený bol povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie do 30 dní počítaných od 23.12.2015 najneskôr do 22.01.2016 a to príslušnému súdu. Oprávnený si tak v zákonom stanovenej lehote nespĺnil svoju zákonnú povinnosť, pretože jeho podanie bolo doručené súdu prostredníctvom súdneho exekútora až po uplynutí takejto lehoty a to dňa 01.02.2016. Z uvedených dôvodov tak podľa názoru súdu tridsaťdňovú lehotu uvedenú v § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, v ktorej má oprávnený doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, treba vykladať tak, že takéto doplnenie musí oprávnený doručiť exekučnému súdu. Len súd je oprávnený posúdiť doplnenie návrhu a následne rozhodnúť o zastavení exekúcie, resp. o pokračovaní v nej. Doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie doručené súdnemu exekútorovi nemožno považovať za zachovanie lehoty pretože by to bolo v rozpore s ustanovením § 121 ods. 5 CSP, podľa ktorého je lehota zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času. Súdnemu exekútorovi však v tomto prípade nemožno považovať za doručovateľa. Preto pokiaľ do uplynutia tridsaťdňovej lehoty, t. j. do 22.01.2016, nebolo doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným doručené okresnému súdu alebo dané na prepravu (nie však súdnemu exekútorovi), nastali dôvody na zastavenie exekúcie, pričom ani následné doručenie doplnenia návrhu, či už priamo okresnému súdu, alebo prostredníctvom súdneho exekútora, nemôže mať žiadny vplyv na zastavenie exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku. Súd má za to, že v opačnom prípade, teda keď by lehota na doplnenie návrhu bola zachovaná doručením súdnemu exekútorovi, dochádzalo by k absurdným situáciám, keď aj po viacerých mesiacoch, resp. rokoch by mohli byť exekučnému súdu podsúvané doplnenia návrhov na vykonanie exekúcie doručené súdnemu exekútorovi „v zákonnej lehote“ a tento by ich súdu doručil s oneskorením bez inej zákonnej lehoty, a to napríklad aj po uplynutí niekoľkých mesiacov či rokov. Súd zároveň poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 752/2016 zo dňa 08.11.2016, z ktorého okrem iného vyplýva, že hoci znenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), je možné vyvodiť ten právny záver, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor (uznesenie ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 415/2018). Z uvedených dôvodov tak bolo na oprávnenom, aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie doručil v zákonnej lehote príslušnému exekučnému súdu /uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25CoE/13/2020 zo dňa 30.09.2020/, a preto tu existuje dôvod na zastavenie predmetnej exekúcie a to s poukazom na ustanovenie § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, pretože si oprávnený nespĺnil svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku.

31. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s ratio legis zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná.

32. Podkladom na vykonanie exekúcie je rozhodnutie - zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V č. k. 3Zm 595/2008-16 zo dňa 27.02.2009, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval

nárok zo zmenky. V predloženej Zmluve o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere je uvedený v čl. II., že za spracovanie medziúveru vyrubuje veriteľ dlžníkovi poplatok vo výške 3 500 Sk (116,18 Eur), ak dlžník vydá veriteľovi biankozmenku vyrubuje sa mu poplatok 500 Sk (16,60 Eur) a za vedenie úverového účtu bude veriteľ vyrubovať dlžníkovi poplatok v zmysle platného Sadzobníka poplatkov, pričom prvý poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 360 Sk (11,95 Eur) je splatný podľa platného Sadzobníka poplatkov s prvou splátkou úrokov z mimoriadneho medziúveru. V prípade poplatku za spracovanie medziúveru, keď súd vyhodnotil samotný poplatok za neplatné zmluvné dojednanie, bol zjednaný v rozpore s požiadavkou dobrých mravov na ujmu spotrebiteľa, nakoľko poplatku chýba hospodárska ekvivalencia vo vzťahu veriteľ a dlžník. Veriteľ, resp. oprávnený nepreukázal a súdu nie je zrejmé a ani zo zmluvy nevyplýva, za aké konkrétne poskytnuté služby vlastne má dlžník poplatok platiť, nakoľko spracovanie medziúveru je zrejme ponukou veriteľa (predloženie podmienok za akých je veriteľ ochotný poskytnúť úver spotrebiteľovi) a až jej akceptáciou ponuky dlžníkom vzniká zmluvný vzťah. Zmluvné dojednanie o predmetnom poplatku je v zmluve bez vymedzenia akýchkoľvek práv a povinností, nie je zrejme jeho funkcia, je dojednaním neurčitým a nezrozumiteľným. Ide teda len administratívnu činnosť veriteľa, ktorá logicky súvisí s jeho predmetom podnikania a charakterom uvedeného zmluvného záväzku. Poplatok tak slúži len veriteľovi na úhradu jeho administratívy a za uplatnenú protihodnotu nie je spotrebiteľovi poskytovaná žiadna služba, resp. benefit. Ešte výraznejšie dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je potrebné vyhodnotiť uplatnenie poplatku za zmenku 16,60 Eur, ktorý je dojednaný v znení „Ak dlžník vydá veriteľovi biankozmenku vyrubuje sa mu poplatok 500 Sk“, kde uplatnenie takéhoto poplatku je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi. Zo zmluvy vyplýva, že zmenka mala nesporne zabezpečovací charakter a mala byť vystavená dlžníkom ako nevyplnená (tzv. biankozmenka). Zmenku nevystavil veriteľ, ale dlžník, vystavením zmenky teda neposkytol dodávateľ spotrebiteľovi žiadnu službu, naopak, vystavením zmenky poskytol spotrebiteľ veriteľovi zabezpečenie jeho pohľadávky. Dojednanie poplatku za neexistujúcu službu súd vyhodnotil rovnako ako priečiace sa dobrým mravom a s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka za neplatné dojednanie. Pokiaľ ide o poplatok za vedenie účtu mimoriadneho medziúveru, uzavretá zmluva má charakter predtlačenej formulára, ktorý bol pre dlžníka (povinného) vopred pripravený a veriteľ tento typ zmluvy používa pre širší počet svojich klientov bez toho, aby s každým individuálne dojednával jednotlivé podmienky zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že poplatok za správu úveru nebol individuálne dojednaný, ale len jednostranne určený veriteľom. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. To platí aj pri poplatku za správu úveru - vedenie účtu. Súd má za to, že keď veriteľ poskytol dlžníkovi úver, bolo len v jeho kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, no je neprípustné, aby náklady s takouto činnosťou znášal spotrebiteľ, keď navyše mu nie je poskytované žiadne protiplnenie. Na základe uvedeného súd považuje uvedené zmluvné podmienky za neprijateľné, pričom súčasne poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Skalica sp. zn. 3C/471/2012, ktorý priamo vo výroku uvedeného rozsudku určil, že "zmluvná podmienka obsiahnutá v Zmluve o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 5.6.2006 uzavretá medzi dodávateľom Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. a odporcom v 1. rade a odporcom v 2. rade ako ručiteľom v čl. II bode 7, podľa ktorej veriteľ je oprávnený uspokojiť z mesačnej splátky úrokov z mimoriadneho medziúveru prednostne sankčné úroky a poplatky, v čl. II. v časti mimoriadny medziúver, podľa ktorej za spracovanie medziúveru veriteľ vyrubuje dlžníkovi poplatok vo výške 3 500 Sk a poplatok za biankozmenku vo výške 500 Sk a podľa ktorej za vedenie úverového účtu bude veriteľ vyrubovať dlžníkovi poplatok v zmysle platného Sadzobníka poplatkov, pričom prvý poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 360 Sk je splatný podľa platného Sadzobníka poplatkov s prvou splátkou úrokov, v čl. VII. bodoch 1, 2, podľa ktorej dávajú právo odstúpiť od zmluvy iba navrhovateľovi- dodávateľovi je zmluvnou podmienkou neprijateľnou." Z judikatúry súdov je taktiež známe, že neprijateľnou podmienkou zmluvy, ktorá znevýhodňuje dlžníka a je v rozpore s ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka je čl. VII. bod 6 zmluvy, podľa ktorého odstúpením od zmluvy nezaniká ani právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia celej pohľadávky. Podľa judikatúry, neprijateľnou, teda nevýhodnou podmienkou zmluvy pre spotrebiteľa, je aj ďalšie ustanovenie čl. VII. bod 8, podľa ktorého po odstúpení od zmluvy veriteľ má právo účtovať si pri medziúvere 5 % ročne úrok z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu z celého zostatku dlhu. V tejto súvislosti je neprijateľnou podmienkou zmluvy aj čl. VII. bod 10 zmluvy, podľa ktorého v prípade odstúpenia od zmluvy sa splatná istina, nezaplatené úroky a poplatky zúčtujú do jednej sumy, ktorá sa ďalej úročí v súlade s bodom 8 čl. VII. tejto zmluvy. Tieto neprijateľné podmienky zmluvy sú v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatné. Z doplnenia návrhu oprávneným a z predložených listín je zrejmé, že došlo zo strany veriteľa (Prvá stavebná sporiteľňa, a.s.) k odstúpeniu od zmluvy. Na tento

právny úkon treba aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 48). Odchýliť sa od ustanovení Občianskeho zákonníka (okrem iného aj aplikáciou všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka o obchodných záväzkových vzťahoch) je možné len v prípade, ak by to bolo v prospech spotrebiteľa. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravujúce špecificky spotrebiteľské zmluvy má postavenie *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnému ustanoveniu § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka. To platí aj pre uplatnenie ustanovení o odstúpení od zmluvy - je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú v danom prípade pre spotrebiteľa priaznivejšie než ustanovenia Obchodného zákonníka. Podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka všeobecne platí, že odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje. K jej zrušeniu nedôjde v prípade, ak je právnym predpisom ustanovené inak alebo ak sa účastníci zmluvy dohodli inak. Právny predpis inú úpravu aplikovateľnú na daný skutkový stav neustanovuje. Pokiaľ ide o odlišný režim dohodnutý účastníkmi zmluvy, aj keby zmluva alebo všeobecné obchodné podmienky stanovovali iné dôsledky odstúpenia od zmluvy, ktoré by boli pre spotrebiteľa nepriaznivejšie a zaväzovali by ho nad rámec povinností vzniknutých podľa Občianskeho zákonníka, bolo by takého ustanovenie zmluvy alebo obchodných podmienok v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto by bolo neplatné. Okrem toho súd v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu s prihliadnutím na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Oboer/1/2017 zo dňa 28.09.2017 ako aj spoločné stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR a obchodnoprávneho kolégia NS SR z 20.10.2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2015 pod R 93/2015 zistil, že v rovnaký deň ako bola uzavretá s povinným zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere bola vystavená aj zmenka na sumu 521.763,- Sk /17.319,36 eur/, pričom mimoriadny medziúver bol poskytnutý povinnému vo výške 450.000,- Sk /14.937,26 eur/. Z uvedených skutočností tak vyplýva, že v rovnaký deň bola v prospech právneho predchodcu oprávneného vystavená zmenka a to na sumu vyššiu ako bol poskytnutý úver. Z vystavenej zmenky tiež vyplýva, že tá bola vopred pripravená právnym predchodcom oprávneného, pričom súd je známe z jeho činnosti, že takúto zmenku vyplňal právny predchodca oprávneného. Aj keď v čase uzavretia úverovej zmluvy a vystavenia zmenky právny poriadok umožňoval používať zmenky aj v spotrebiteľskom vzťahu tak táto právna úprava nebola vzhľadom na podmienky za ktorých bola vystavená v súlade s ochranou spotrebiteľa: „V závere odvolací súd dodáva, že jednou zo základných zásad práva Európskej únie je zásada, podľa ktorej sú členské štáty povinné zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa a zároveň sú povinné zabezpečiť, aby sa nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách neuplatňovali, resp. neboli záväzné. Vzhľadom na to aplikáciou procesného práva má súd túto povinnosť naplniť, čo znamená, že v prípade uplatnenia nároku zo zmenky súd musí *ex offio* skúmať, či vystaviteľom zmenky nie je spotrebiteľ. Aj keď vnútroštátna právna úprava platná do 31. 12. 2010 umožňovala používať zmenky aj v spotrebiteľskom vzťahu, použitie zmenky ako takej v spotrebiteľskom právnom vzťahu v skutočnosti nie je úplne v súlade s právom EÚ na ochranu spotrebiteľa. Vnútroštátna právna úprava do 31. 12. 2010 nezabezpečila vhodnú ochranu spotrebiteľa na základe Smernice 87/102/EHS <aspi://module='EU'&link='31987L0102'&ucin-k-dni='30.12.9999'> v konaní o nároku zo zmenky a zákonodarca túto skutočnosť zmenil až zrušením dovtedajšieho zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='258/2001 Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a prijatím nového zákona č. 129/2010 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='129/2010 Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom od 01. 01. 2011 do 30. 04. 2014. S účinnosťou od 01. 05. 2014 je táto ochrana zabezpečená v zákone č. 250/2007 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='250/2007 Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o ochrane spotrebiteľa. Zmenkové právo ako také v súdnom konaní znevýhodňuje žalovaného zmenkového dlžníka a keďže podľa článku 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky právo EÚ má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, vnútroštátna právna úprava, ktorá umožnila za istých okolností do 31. 12. 2010 zmenky používať aj v spotrebiteľských vzťahoch môže byť nepoužiteľná.“ /Krajský súd v Nitre, sp. zn. 25Co/7/2015 zo dňa 20.04.2016/. Zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že predpokladom poskytnutia úveru bolo aj vystavenie zmenky /článok IV bod 2 úverovej zmluvy/, a preto bol nútený vystaviť takúto zmenku ak chcel získať finančné prostriedky z titulu úveru. Tým, že vystavil zmenku na sumu vyššiu ako bol poskytnutý úver sa podľa názoru súdu spotrebiteľ vopred vzdal svojich práv, ktoré mu priznáva právny poriadok, pričom v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Takéto vystavenie zmenky tak nezohľadňovalo právne predpisy na ochranu spotrebiteľa /napr. neprijateľné zmluvné podmienky/ a podmieňujúce poskytnutie a vyplatenie úveru odporovalo ustanoveniu § 54 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb.%252354'&ucin-k-dni='30.12.9999'>. 2 Občianskeho zákonníka, a preto je absolútne neplatné podľa ustanovenia § 39 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb.%252339'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Občianskeho zákonníka.

Súd zároveň poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 150/2018 z 15. augusta 2018 z ktorého okrem iného vyplýva, že „Pokiaľ krajský súd napriek námietkam sťažovateľa vzneseným počas súdneho konania (najmä v odvolaní sťažovateľa) dospel k právnomu záveru o nepotrebnosti/nemožnosti skúmania obsahu spotrebiteľskej zmluvy, teda pôvodného právneho vzťahu medzi prvým majiteľom zmenky a sťažovateľom (vystaviteľom zmenky), ktorý bol právnym titulom vystavenia zmenky, Ústavný súd Slovenskej republiky hodnotí jeho prístup ako formalistický, ktorý neprimeraným spôsobom znížil právnu ochranu prináležiacu sťažovateľovi v postavení spotrebiteľa. Ústavný súd Slovenskej republiky tiež zastáva názor, že konajúce súdy mali pristúpiť ku skúmaniu platnosti predloženej zmenky, vychádzajúc zo záveru, že v spotrebiteľských veciach všeobecne uznávaný princíp "vigilantibus iura scriptae sunt" ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa, vychádzajúc tak zo samotnej povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, v ktorých je neinformovanosť spotrebiteľov často zneužívaná v ich neprospech, keďže len malé percento spotrebiteľov dokáže vyhodnotiť nekalú povahu zmluvnej podmienky“. Podľa názoru súdu tak takéto konanie právneho predchodcu oprávneného pri vystavovaní zmenky bolo aj v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka, keď ten si zabezpečil svoj nárok formou zmenku, ktorú musel povinný vystaviť a to v rozsahu väčšom ako bol poskytnutý úver.

33. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky. Exekučným titulom je zmenkový platobný rozkaz. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3Zm/595/2008 exekučný súd zistil, že zmenkový súd vo veci samej rozhodol len na podklade tvrdení oprávneného v návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu, a to výlučne na podklade originálu predloženej zmenky. Keďže zmenkový súd vôbec neskúmal spotrebiteľskú zmluvu (spotrebiteľská zmluva sa v zmenkovom spise vôbec nenachádzala) ako aj plnenie, ktoré bolo zabezpečené predloženou zmenkou, pričom nemožno z podaného návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu rozčleniť uplatnený nárok na istinu, úroky resp. poplatky, ktoré by mohli mať charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky je tak nepochybné, že nebolo v základnom konaní príslušným súdom prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, prípadne na obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky resp. na rozpor s dobrými mravmi alebo zákonom. V predmetnej exekučnej veci má teda exekučný súd za preukázané, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na podmienky uvedené v § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, a preto súd exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku ako aj s poukazom na § 243f Exekučného poriadku zastavil.

34. Podľa § 196 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného predpisu, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty.

35. Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku, trovami exekúcie sú odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonávaní exekúcie.

36. Podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku, ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

37. Súd výzvou zo dňa 04.12.2017 vyzval súdneho exekútora, aby v prípade, že mu vykonávaním exekúcie vznikli trovy exekúcie, tieto si vyčíslil a vyčíslenie trov exekúcie spolu s exekučným spisom doručil súdu. Súdny exekútor dňa 15.12.2017 doručil odpoveď na výzvu súdu, v ktorej uviedol, že trovy exekúcie si neuplatňuje. Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

38. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1, 3 CSP, pretože oprávnený mal v odvolacom konaní úspech v celom rozsahu, a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti povinnému.

Poučenie:

Proti výroku I., III. tohto uznesenia je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, proti ktorého uzneseniu smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Proti výroku II. tohto uznesenia odvolanie nie je prípustné.